

השטח הקרוי "שרקיה", חולק לחלקות שוות וכל משק קבל את חלקתו לפי הגרלה והיה קוצר (בחרמשים) את התלתן ומייבשו לחציר.

נסענו בעגלה לאותה שרקיה, יהודה נוהג בסוסים ואנחנו עם עוד ילדים מחברינו, ממלאים את העגלה. לפתע התחשק לסוסים לדהור במורד המושבה בכוון המרג', מבלי שיהודה הצליח לעצור בעדם. העגלה החלה להתפרק; הלוח הקדמי נפל על רגלי הסוסים והדהיר אותם עוד יותר; גם יתר הלוחות איבדו את מקומם הקבוע והחלו מרקדים ומתכננים לקפוץ ולהשתחרר מהעגלה — כשמיודענו קסלמן צץ והופיע מאישהו אל מול פני הסוסים ועצר בעדם. שטף מילות הנזיפה והתוכחה בנוסח: "איך העזת למלא את העגלה ילדים כשאינך יודע לנהוג בסוסים", ואיך... ואיך — זרם, כמעין המתגבר מפיו של קסלמן. שכח מיודענו הנכבד שגם לו קרתה, לא מכבר, תקלה (ובודאי לא אחת). ובכלל, מה היה על הנסים לו ישבנו כולנו בבית ולא "העזנו".

תרצה

לא תמיד היה רופא במושבה. וכשלא היה — היינו נזקקים לרופאים שכנים. שני רופאים, ערבים נוצרים, היו ב־שכנותנו. האחד, ד"ר אמג'ילה, בוגר אוניברסיטה צרפתית בביירות, לובש פרנג'י וחובש תרבוש מגוהץ, היה בא למושבה פעמיים בשבוע ממקום מגוריו ג'דידה "העיר", כשהוא רכוב על סוסו, השמשיה בידו וכולו אומר הכרת ערך עצמו. השני — ד"ר אמין, בוגר הקולג' האמריקאי בביירות ול־זכותו גם תוספת השתלמות באמריקה. אדם אינטליגנטי, שקט ונחמד ככל אנשי כפרו דיר־מימס, היה הד"ר אמין.